

sen er, saa vil jeg nærmest holde mig dertil, at det, vi have udredet til nu, have vi kunnet udrede, og derfor mener jeg, at vi kunne forsvare ogsaa at udrede et saadant Beløb i Fremtiden". Det var den ærede Ordførers Mening saa sent som den 19. April 1909. Jeg ved vel, at den ærede Ordfører blev ikke længe staaende i denne Stilling. (*Alfred Christensen*: Han udviklede sig). Ja, han udviklede sig og det med en rivende Hurtighed. Jeg har set en lignende Udvikling finde Sted her i Salen før. Jeg har set en Mand, som har været absolut imod Forslag, der ere blevne fremsatte, og som saa er bleven gjort til Ordfører for sit Parti og derefter har anbefalet disse Forslag og faaet dem gennemført. Saa længe det ærede Medlem fra Vordingborg ikke var Ordfører for Militærlovene, kritiserede han dem og kritiserede dem stærkt, og navnlig kritiserede han dem Resten — med Følgeskab af det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) og det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen) og andre ærede Medlemmer — skarpt Udgiftens Stigning og hævdede, at Udgifterne skulde holdes nede paa det Beløb, man hidtil havde anvendt. Men saa blev det ærede Medlem — jeg tør maaske sige ved Tidernes Ugunst — Ordfører for Militærlovene, da vi i næste Omgang kom til at behandle dem, og da gik han gerne med til at gennemføre Militærlove, der krævede 3 Mill. Kr. mere om Aaret end det Beløb, han før havde ment var passende, og som ikke burde overskrides.

Naar derfor det ærede Medlem i Øjeblikket som Ordfører udtaler en om end kun meget lidet begejstret Tilslutning til det Forslag, der foreligger, maa jeg maaske deraf have Lov til at slutte, at der i det Parti, han repræsenterer, eller blandt den Samling Mænd, han repræsenterer, heller ikke er nogen videre begejstret Tilslutning til dette Forslag. Jeg hørte nok, at den ærede Ordfører sagde, at alle eller i hvert Fald det store Flertal af Bofolkningen naturligvis gerne vilde have noget mere Militærmusik; en anden Sag er det med Hensyn til Bekostningen, den kan man dog maaske ikke helt se bort fra. — Det er virkelig nogle vidunderlige Ord at høre fra en Side, der kalder sig Venstre, naar der er Tale om Militærvæsen: En anden Sag er Bekostningen, som man maaske dog ikke kan se helt bort fra! Naa, dog ikke! Det havde jeg egentlig troet. Jeg troede, man var kommen saa vidt, at man mente: Hvad det koster, er lige meget,

naar bare Tøsen morer sig, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (*J. C. Christensen*) udtalte under en Forhandling her i Tinget, og naar dette ærede Medlem har haft Ret til at bruge det Udtryk, maa jeg vel ogsaa have Lov dertil. Man maa uvilkaarlig faa den Fornemmelse, at man fra Regeringens og fra Flertallets Side ikke har saa meget imod, hvad det koster; men naturligvis kan man ikke helt se bort fra det, for der er jo nogle Vælgere, nogle Skatteydere, der skulle betale, hvad disse Musikere komme til at koste. Naar vi komme til de fire næste Forslag, faa vi at vide, at der skal mange Penge til, og disse Skatteydere, der jo ogsaa ere Vælgere, kunde nok tænkes at blive misfornøjede. Derfor kan man ikke se helt bort fra de forøgede Udgifter, men man mener altsaa, at det er ikke af den Slags Ting, der har væsentlig afgørende Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet, om Forslaget skal vedtages eller ikke.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte ved Forslagets Forelæggelse — og for Resten har den ærede Ordfører for Flertallet (*Carl Hansen*) og ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (*K. M. Klausen*) været lidt inde paa det —: „Hvis Rigsdagen ikke vedtager dette Lovforslag, saa skulle vi pensionere de mange Musikere, der blive satte fra deres Bestillinger den 1. April 1911, og det Skøn, jeg har over, hvad Pensionsudgiften vil blive, gaar ud paa, at den vil blive mellem 110,000 og 120,000 Kr. Man ser altsaa, at det i Virkeligheden ikke er nogen større Forøgelse, der kræves, naar man i Stedet for at pensionere de mange Musikere, der skulle afskediges, beholder dem; i hvert Fald vil det i den første Tid ikke have saa stor finansiel Betydning.“ Mon denne Udtalelse ikke skulde være en temmelig ubehagelig Spøg af den højtærede Forsvarsminister, og mon han ikke skulde kunne drive det saa vidt, at han kunde sige: Naar vi nu antage en hel Del flere Musikere, tjene vi Penge ved dem. For dertil maa det jo komme en Gang: Jo færre vi afskedige, des mindre bliver Udgiften for os, altsaa skulde man tro, at jo flere vi antage, des flere Penge tjener Staten. Det er en ganske mærkelig Beregning, den højtærede Minister har anstillet i dette Tilfælde. Jeg vil ærligt indrømme, at jeg kan ikke finde ud af den. Hvis den er rigtig, ere mine Begreber om Regnekunst i den sørgeligste Forvirring; men jeg tillader mig nu alligevel at tro, at det er mig, der er paa den